

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2006r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów W składzie:

Przewodniczący SSR del. Witold Rękosiewicz

Protokolant Janina Kuberska po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2006r. w Warszawie sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko „Auto Centrum Kosicki” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w Łodzi

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje „Auto Centrum Kosicki” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w Łodzi stosowania w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

1. „Klienta obowiązuje cena aktualna w dniu odbioru zamówionego samochodu”,
2. „W przypadku odstąpienia nabywcy od warunków umowy zaliczka nie podlega zwrotowi”,
3. „Nabywca potwierdza, że otrzymał w/w pojazd kompletny i sprawny technicznie, bez wad a w szczególności sprawdził wraz ze sprzedawcą sprawność wszystkich podzespołów mających wpływ na bezpieczeństwo pojazdu (...)”,

- II. Wpis ostateczny od pozwu ustala na kwotę 500 zł (pięćset) i nakazuje pobranie tej kwoty od „Auto Centrum Kosicki” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w Łodzi na rzecz Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie.
- III. Zasądza od „Auto Centrum Kosicki” Spółka z ograniczona odpowiedzialnością z/s w Łodzi na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 800 zł (osiemset) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.
- IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

SSR Witold Rękosiewicz

U Z A S A D N I E N I E Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wnosił o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami niektórych postanowień wzorców umownych stosowanych przez pozwanego „Auto Centrum Kosicki” Sp. z o.o. w Łodzi.

Powód zakwestionował następujące postanowienia wzorców.

1. „Klienta obowiązuje cena aktualna w dniu odbioru zamówionego samochodu” - jako spełniające dyspozycję art. 385 § 1 kc oraz art. 385 pkt 20 kc,
2. „W przypadku odstąpienia nabywcy od warunków umowy zaliczka nie podlega zwrotowi” - jako spełniające dyspozycje art. 385¹ § 1 kc oraz 385³ pkt 16 kc,
3. „Nabywca potwierdza, że otrzymał w/w pojazd kompletny i sprawny technicznie, bez wad, a w szczególności sprawdził wraz ze sprzedawcą sprawność wszystkich podzespołów mających wpływ na bezpieczeństwo pojazdu (...)” jako wypełniające dyspozycję art. 385 kc i art. 385 pkt 2kc.

Powód zarzucił kwestionowanym postanowieniem, że są klauzulami abuzywnymi kształtującymi prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy. W ocenie powoda klauzule te zostały umieszczone we wzorcach w nadziei, że mający niską świadomość prawną konsumenci

nie odkrywają, iż naruszają one obowiązujące przepisy prawa. Działanie takie powód ocenił jako szczególnie rażące naruszenie dobrych obyczajów.

Odnosnie pierwszego kwestionowanego postanowienia powód wskazał, że jest ono w istocie zastrzeżeniem prawa do podwyższenia ceny towaru po zawarciu umowy. Jest więc naruszeniem zasady pacta sunt servanda, która wiąże strony, a więc i przedsiębiorcą od chwili zawarcia umowy również w zakresie wysokości ustalonej ceny. W ocenie powoda zapis ten jest przejawem naruszenia dobrych obyczajów. Jednocześnie jego stosowanie prowadzi do naruszenia interesów konsumenta, ponieważ konsument, który zdecyduje się na odstąpienie od umowy traci zgodnie z drugim zakwestionowanym zapisem wzorca prawo do otrzymania wpłaconej zaliczki. Jest to sprzeczne z zasadą, że każda zmiana cen rodzi prawo do odstąpienia przez konsumenta od umowy bez ponoszenia jakichkolwiek ujemnych skutków o ile nie zastrzeżono w umowie obowiązku zapłaty odstępnego. W stosowanym przez pozwanego wzorca mimo istnienia kwestionowanego postanowienia nie przyznano konsumentowi prawa do odstąpienia od umowy. W ocenie powoda kwestionowany zapis jest przykładem klauzuli abuzywnej wymienionej w art. 385 pkt 20 kc.

Natomiast wiążące się z nim postanowienie nakłada wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy. W stosowanych wzorcach brak zapisu, który nakładałby również na kontrahenta konsumenta (pozwanego) obowiązek zapłaty odstępnego w przypadku rezygnacji z wykonania zobowiązania. Oznacza to przyznanie prawa do pobrania odstępnego tylko pozwanemu co w ocenie powoda jest odzwierciedleniem klauzuli abuzywnej przytoczonej w art. 385³ pkt 16 kc. Powód wskazał także, iż kwestionowany zapis może prowadzić do ograniczenia konsumentom prawa do odstąpienia od umowy. Kupujący będąc przekonani, że w przypadku odstąpienia od umowy utracą wpłaconą zaliczkę znajdując się w przymusowej sytuacji wyraża, zgodę na podwyższenie ceny towaru po podpisaniu umowy. Prowadzi to w ocenie powoda do rażącego naruszenia interesów konsumentów i wypełnia dyspozycję art. 385¹ § 1 kc.

Analizując ostatnie kwestionowane postanowienie powód zauważył, że na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dn. 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (Dz. U. z 2002r. nr 141, poz. 1176 ze zm.) istnieje domniemanie, iż nabywany towar

konsumpcyjny jest zgodny z umową. Natomiast przepis art. 4 ust. 1 w/w ustawy ustala zasadę, że w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem 6 miesięcy domniemywa się, że istniała w chwili wydania towaru. Ciężar dowodu, że towar w chwili wydania był zgodny z umową ciąży na przedsiębiorcy. Kwestionowane postanowienie w ocenie powoda prowadzi do sytuacji, w której konsument wobec podpisania kwestionowanego zapisu nie będzie mógł skorzystać z domniemania wynikającego z powołanego przepisu ustawy.

Oznacza to, że nawet przed upływem 6 miesięcy od odbioru pojazdu konsument będzie musiał wykazać istnienie przesłanek odpowiedzialności sprzedawcy. Wskazany w pozwie zapis prowadzi więc zdaniem powoda do przerwania ciężaru dowodu na konsumenta i ogranicza odpowiedzialność przedsiębiorcy na nienależyte wykonanie zobowiązania. Powód podkreślił także, iż z uwagi na znaczną złożoność budowy obecnie sprzedawanych pojazdów konsument nie jest w stanie w chwili odbioru dokonać sprawdzenia wszystkich jego podzespołów w należyty sposób. Wobec powyższego powód zarzucił kwestionowanemu postanowieniu, iż prowadzi do istotnego ograniczenia odpowiedzialności pozwanego za nienależyte wykonanie zobowiązania i może wprowadzić w błąd konsumentów co do ich rzeczywistych uprawnień. Wypełnia to w ocenie powoda dyspozycję art. 385¹ § 1 kc i art. 385³ pkt 2 kc stanowiąc niedozwolone postanowienie umowne.

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo. Jednocześnie wskazał, że nie był wzywany do zmiany zapisów wzorców przed wytoczeniem powództwa. Wobec tego, że nie dał powodu do wytoczenia powództwa i uznał powództwo przy pierwszej czynności procesowej wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu.

W piśmie procesowym z dnia 10.02.2005r. powód podtrzymując żądanie pozwu wyjaśnił, że powołane przez pozwanego okoliczności nie mają zastosowania w sprawie. Powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dn. 15.12.1965r. (II CZ 110/65 ogłoszone w OSP 1996 nr 7-8 poz. 177) dotyczące tzw. orzeczeń koniecznych, które zapadają w sprawach, w których osiągnięcie zamierzonego skutku prawnego może nastąpić jedynie w drodze wytoczenia powództwa.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważył co następuje: Pozwany nie zaprzeczył, że stosował w umowach z konsumentami wzorce umowne zawierające wskazane w pozwie klauzule umowne. Ich treść nie była kwestionowana zatem okoliczności te należało uznać za przyznane - art. 230 kpc.

Mając na uwadze przepis art. 479⁴¹ kpc, analizując treść pozwu wraz z uzasadnieniem stwierdzić należało, iż postawione przez powoda zarzuty dotyczące abuzywnego charakteru stosowanych przez pozwanego postanowień wzorców umownych są trafne. Wobec tego Sąd w pełni potwierdzając przedstawione w uzasadnieniu pozwu argumenty dotyczące poszczególnych postanowień umownych uznał je za własne. W ocenie Sądu stosowane przez pozwanego postanowienia wzorców umownych odpowiadają definicji niedozwolonego postanowienia umownego zawartej w art. 385¹ § 1 kc oraz spełniają przesłanki konkretnych klauzul abuzywnych wymienionych w art. 385 pkt 2, 16 i 20 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakazał stosowania w obrocie wymienionych klauzul umownych - art. 479 § 1 kc. Odnosząc się do podniesionej przez pozwanego okoliczności, iż nie był wzywany do zmiany stosowania postanowień i nie dał podstawy do wytoczenia powództwa, należało zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 479 kpc w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przepisów art. 479 i art. 479¹³ kc dotyczących m.in. obowiązków powoda przed wniesieniem pozwu i skutków wytoczenia powództwa mimo uprzedniego nie przesłania wezwania przedsądowego nie stosuje się. Wobec powyższego w sprawie brak było podstaw do zastosowania przepisu uzasadniającego nieobciążanie strony przegrywającej kosztami postępowania.

W tym stanie o wysokości wpisu od pozwu i ściągnięciu go od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 111 § 1 pkt 7 kpc. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sadowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządził na zasadzie art. 479⁴⁴kpc.